

[Holger Eriksen.]

da man gennemførte den ny forfatning og i forbindelse dermed gav valget til straffede personer. Det er himmelråbende inkonsekvent at give valget til en person, der har gjort sig skyldig i en alvorlig forbrydelse, men tage valget fra en person, der er kommet bagefter med sin skattebetaling. Det var vel også derfor, at man ved behandlingen af den kommunale valglov for 4 år siden enedes om, at selve den omstændighed, at en person ikke betalte kommuneskat — altså fordi vedkommendes indtægt var for ringe til, at der kunne pålignes en sådan skat — i hvert fald ikke skulle medføre, at han mistede sin valget. For dette synspunkt kunne også anføres, at der næppe findes nogen — søfolk uden bolig her i landet undtagne — der ikke på en eller anden måde betaler skat til kommunen. For byernes vedkommende sker det bl. a. gennem den indirekte beskatning, som elektricitets- og gaspriser ofte er udtryk for, og for alle gælder det, at de som ejere eller som lejere indirekte eller direkte må yde bidrag til den kommunale ejendoms- skat. Men når den, der ikke er sat i skat, ikke skal miste sin valget, og når den, der har begået en alvorlig forbrydelse, som nævnt er i samme situation, hvorfor skal så den, der måske på grund af midlertidige vanskeligheder er kommet bagud med sin skattebetaling, da betragtes som stående uden for samfundet? I denne forbindelse må det også erindres, at skatterestancer jo i og for sig ikke unddrager det offentlige noget, idet de må betale renter af deres skattegæld.

Det var ud fra dette synspunkt, at man for 4 år siden indførte regler, hvorefter skatterestancer ikke medfører valgretsfor- tabelse, såfremt vedkommende restant har truffet aftale om en afdragsordning og har overholdt denne. Det skulle formodentlig opfattes som en undskyldning for, at man ikke tog skridtet helt ud, nemlig vedtog at se bort fra betalingskravet. Imidlertid er det jo rigtigt, at denne bestemmelse har virket meget vilkårligt. Når procenttallet af de slettede varierer så voldsomt fra kom- mune til kommune, kan årsagen næppe alene være forskel i skatteydernes mentalitet eller økonomiske forhold. Nej, først og frem- mest er procenttallet udtryk for skatte-

inddrivningens effektivitet i den pågældende kommune og dernæst for myndighedernes forskellige praktisering af de nye regler, og det sidste er i sig selv meget uheldigt.

Det eneste logiske er derfor, således som det er foreslået, helt at ophæve enhver form for skattebetingelse. Det vil gøre loven klar og let forståelig og bevirke, at man kommer bort fra vilkårligheder, samtidig med at man fjerner et rudiment fra en tid, der var mindre demokratisk end den, vi lever i. At det samtidig betyder en ikke uvæsentlig besparelse, navnlig for de større kommuner, er jo også en fordel. Det kan være et temmelig omfattende og kostbart arbejde at sammenligne restancelisten med valglisten, og når man så endelig har gjort det og udfundet, hvem der skylder for skat, skal man skrive til de pågældende og med- dele dem, at de bliver slettet af valglisten, hvis de ikke har betalt inden en nærmere fastsat dato. Hvis de så ikke reagerer på det og man skal til at foretage sletningen, må man bagefter sende brev ud til de på- gældende om, at nu er de slettet af valg- listen. Det er meget store beløb, der må anvendes hertil.

Det har været hævdet, at skattebestem- melserne var et incitament til rettidig skattebetaling. Jeg har undersøgt forholdet i en enkelt stor kommune, og jeg har grund til at antage, at forholdet er det samme de fleste andre steder. Denne undersøgelse gav som resultat, at der praktisk taget ikke var nogen ændring i skatterestancerne størrelse år for år, og at de ikke formindskedes i de år, der havde betydning for valget. Det er altså ikke på den måde, man kommer restancerne til livs; men at de er et problem og et meget stort problem, skal jeg være den første til at indrømme. Det fremgår jo bl. a. af de taler, som en del af vore amtmænd har følt sig kaldet til at holde. Skattebetalingen er grundlaget for kom- munernes økonomi, og tager man let på den, kommer man ud at svømme.

Her rejser der sig så uvilkårligt det spørgsmål, om man kan forvente, at kom- munalrådsmedlemmer, der selv optræder som skatterestancer, er de bedst egnede til at sørge for, at andre medborgere betaler deres skat til den rigtige tid. Man har et tilfælde fra en kommune på Sjælland, hvor det kom offentligt frem, at største-